

rende kurser for kommende adoptivforældre, kurser, som har til formål at give et indblik i egne evner og opgavens omfang.

Regeringen er fuldstændig enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt at forberede plejefamilierne på opgavens omfang og vurdere det i forhold til familiens egne evner. Men vi skal ikke glemme, at der allerede i KABU-regi er afsat midler til at udvikle en ensartet, bedre uddannelse af plejefamilier. Det projekt ledes af en styregruppe, der består af repræsentanter fra Socialpædagogernes Landsforbund, Kommunernes Landsforening, Dansk Socialrådgiverforening, Familieplejen Danmark, Amdsrådsforeningen, Københavns Kommune og HK/Kommunal. Der er således en stor proces i gang med at tilvejebringe et bedre grundlag for beslutningerne i forbindelse med forberedende kurser til plejefamilier.

Jeg mener, at det er oplagt at afvente projektets resultater, før vi træffer beslutning om, hvorledes forberedende kurser for plejefamilierne skal tilrettelægges.

Beslutningsforslaget nævner også, at opsigelsesvarslet for plejefamilier skal forlænges. Forslagsstillerne mener, at 1 månedes varsel er for lidt, og jeg er enig i, at kontinuitet er vigtig i anbringelsen, og at pludselige opbrud kan være til skade for barnet. Opsigelse og hjemgivelse er en sårbar situation, hvor det er vigtigt, at der tages et stort hensyn til barnet og barnets familie. En sådan proces bør tilrettelægges så skånsomt som overhovedet muligt. Det forhold fremgår også af loven, og jeg er overbevist om, at kommunerne er opmærksomme på den problemstilling.

Det arbejdsmæssige forhold mellem kommune og plejefamilie er ikke et forhold, som serviceloven giver hjemmel for at regulere. Sådanne spørgsmål af arbejdsretlig karakter reguleres ikke i serviceloven, det skal aftales mellem plejefamilie og kommune. Princippet bag de nuværende regler er, at kommunen selv tilrettelægger sin opgaveløsning. Det forhold har jeg ikke aktuelle planer om at ændre på.

Endelig har forslagsstillerne et ønske om at diskutere nye aflønningsmetoder i forhold til familieplejen. Det forslag skyldes problemer med den nuværende aflønningsmetode, der kan betegnes som omvendt resultatløn: Jo bedre en plejefamilie gør sit arbejde, jo bedre barnet får det, des mindre løn til plejefamilien. Man kan således argumentere for, at den nuværende aflønningsmetode ikke giver et incitament til at forbedre barnets situation, snarere tværtimod.

Jeg er enig i, at den nuværende aflønningsstruktur indeholder nogle problemer, og netop på baggrund af de problemer har jeg taget temaet med i anbringelsesreformen, hvor forslagsstillerne også er inddraget i forhandlingerne og vil blive taget med på råd i forhold til alternative aflønningsmodeller.

Alt i alt vil jeg afrunde med at sige, at jeg er meget enig i hovedlinjerne i forslaget, men det er regeringens opfattelse, at der allerede er taget hånd om problemerne, så derfor vil jeg afvise det.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg forstod ministeren derhen, at der i forhold til et kursus for plejefamilier skabes beslutningsgrundlag i forhold til det indholdsmæssige. Det er ikke det samme som at svare på, hvorvidt det skal være obligatorisk. Det vil sige, at der burde være rum for at sige, ja, der skal være et obligatorisk kursus, og vi har en proces i gang i forhold til, hvad indholdet så skal være af det kursus. Der er jo meget stor forskel på, om det skal være frivilligt, eller om det skal være en obligatorisk del af det at blive plejefamilie for et anbragt barn.

Kl. 20.55

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Ja, det er der, og jeg synes som udgangspunkt, det skal være et tilbud, man kan benytte sig af som plejefamilie. Men det må man jo diskutere nærmere i de forhandlinger, vi netop har om hele anbringelsesområdet.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg sætter meget stor pris på ministerens åbenhed i de her spørgsmål. Når vi er optaget af det, er det jo bl.a., fordi nogle af dem, der adopterer børn, oplever, at det er et forholdsvis intensivt forløb, hvor de skal investere både tid og også igennem en personlig udvikling for at kunne blive godkendt som adoptanter.

I forhold til det at være plejefamilie for et anbragt barn er det jo ofte et barn, som har en social bagage med sig, som stiller nogle meget væsentlige spørgsmål til den måde, familien fungerer på. Ville det da ikke for alle parter være hensigtsmæssigt, at man paralleliserede de to forløb og sikrede, at plejefamilien havde en baggrund til at forstå og forholde sig til nogle af de pro-